

NORGES HØYESTERETT

Den 12. februar 2020 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Webster, Høgetveit Berg og Steinsvik i

HR-2020-359-U, (sak nr. 20-006786STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Marte Svarstad Brodtkorb)

mot

Påtalemyndigheten

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder anke over saksbehandlingen i sak om kroppskrenkelse etter straffeloven § 271.
- (2) Ved tiltalebeslutning utferdiget av politimesteren i Oslo den 29. august 2018 ble A, født 00.00.1997, satt under tiltale for overtredelse av straffeloven § 271. Tiltalebeslutningen gikk ut på at A under såkalt «rulling» med russebuss 26. april 2018, skal ha slått B i ansiktet med knyttet neve. B var medlem på russebussen, mens A var en av tre gutter som den aktuelle kvelden var blitt invitert med på «rulling».
- (3) Fornærmede i saken fremmet krav om erstatning og oppreisning.
- (4) Oslo tingrett avsa 17. januar 2019 dom med slik domsslutning:
«A, født 00.00.1997, frifinnes.»
- (5) Dommen er avsagt under dissens, da fagdommeren stemte for at vilkårene for domfellelse og idømmelse av oppreisning og erstatning var til stedet.
- (6) Påtalemyndigheten anket. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet.
- (7) Borgarting lagmannsrett avsa 23. oktober 2019 dom med slik domsslutning:
«1. A, født 00.00.1997, dømmes for overtredelse av straffeloven § 271 første ledd til en straff av fengsel i 30 – tretti – dager, som gjøres betinget med en prøvetid på 2 – to – år, jf. § 34.
2. A betaler 18 033 – attentusenogtrettitre – kroner i erstatning til B innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.»

- (8) Også lagmannsrettens dom er avsagt under dissens, da én meddommer stemte for frifinnelse i både straffesaken og for erstatningskravene.
- (9) A har anket til Høyesterett. Anken retter seg mot lagmannsrettens saksbehandling. Det er i korte trekk anført at domsgrunnene er mangelfulle. Det anføres blant annet at flere bevistema ikke er behandlet av lagmannsretten og at det ikke er mulig å forstå hvorfor lagmannsretten har lagt det faktumet dommen bygger på til grunn. Saksbehandlingsfeilene utgjør en krenkelse av uskyldspresumsjonen i EMK artikkel 6 nr. 2 og Grunnloven § 96. Det anføres videre at Høyesterett må ha adgang til å prøve lagmannsrettens bevisbedømmelse i tilfeller denne strider mot vitterlige kjensgjerninger eller klare og uomtvistelige faktiske forhold, eller at retten har misforstått bevis.
- (10) *Påtalemyndigheten* har anført at anken i realiteten må anses som en anke over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet. Det kan ikke ses at det foreligger slike saksbehandlingsfeil som anført eller at lagmannsrettens saksbehandling utgjør en krenkelse av uskyldspresumsjonen.
- (11) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at A ble frifunnet i tingretten, men domfelt i lagmannsretten. Han har derfor ankerett, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Anken kan da bare nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at den ikke kan føre frem. En eventuell ankenektelse må begrunnes, jf. straffeprosessloven § 323 andre ledd andre punktum.
- (12) En anke til Høyesterett kan ikke grunnes på feil ved bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, jf. straffeprosessloven § 306 andre ledd. Når det gjelder grensen mellom bevisbedømmelse og saksbehandlingsfeil, vises det til Rt-2009-801 avsnitt 17, hvor Høyesterett uttalte:
- «Høyesteretts kompetanse er begrenset til å prøve lagmannsrettens lovanvendelse og saksbehandling. Selve bevisbedømmelsen kan ikke prøves med mindre den strider mot vitterlige kjensgjerninger eller klare og uomtvistelige faktiske forhold. At lagmannsretten har misforstått et bevis vil derimot anses som en saksbehandlingsfeil. Det samme gjelder om det er uklarheter eller selvmotsigelser i rettens begrunnelse på dette punkt.»**
- (13) Etter ankeutvalgets syn er det klart at lagmannsrettens flertalls bevisvurdering ikke «strider mot vitterlige kjensgjerninger eller klare og uomtvistelige faktiske forhold». Det er heller ingenting som tyder på at lagmannsrettens flertall har misforstått bevis. Anken på dette punktet kan ikke føre frem.
- (14) For så vidt gjelder anken over lagmannsrettens begrunnelse, følger det av straffeprosessloven § 40 fjerde ledd hvilke krav som stilles til domsgrunnene i saker som har vært behandlet med meddomsrett. Begrunnelsen skal «angi hovedpunktene i rettens bevisvurdering». Retten må redegjøre for hvorfor et bestemt bevisresultat legges til grunn, men det kreves normalt ikke noen omfattende eller detaljert begrunnelse, jf. Rt-2011-1 avsnitt 11. Det er ikke et krav at alle bevis må kommenteres. Retten skal redegjøre for de «springende punkter» ved bevisbedømmelsen og «kort angi hva som har vært avgjørende», sml. også HR-2018-1601-U avsnitt 14.
- (15) At den domfelte er frikjent i tingretten, endrer i prinsippet ikke på kravet til lagmannsrettens begrunnelse, jf. HR-2020-210-U avsnitt 11 med videre henvisninger.

- (16) Det fremgår av lagmannsrettens dom at flertallets bevisvurdering bygger på fornærmedes og vitnet Cs forklaring, som er sammenfallende, samt en legejournal og bilder av fornærmede etter hendelsen. Tiltalte selv var så beruset at han ikke husker hendelsen. At et annet vitne oppfattet slaget som et hendelig uhell er nevnt i dommen, men er ikke tillagt avgjørende vekt av flertallet. Høyesteretts ankeutvalg kan ikke se at det hefter feil ved flertallets begrunnelse.
- (17) Det er heller ikke en saksbehandlingsfeil at lagmannsrettens flertall ikke har kommentert det forhold at hverken ambulansen eller politiet som senere kom til stedet fikk informasjon om at det hadde vært en voldshendelse i bussen. Det fremgår av opplysningene i saken og er uomtvistet at ambulansen og politiet ble tilkalt fordi tiltalte falt, slo hodet og mistet bevisstheten på vei ut av bussen. I lys av dette hadde lagmannsrettens flertall ikke plikt til å begrunne nærmere det forhold at utrykningspersonalet ikke hadde fått informasjon om hendelsen.
- (18) Domfellelsen innebærer ikke krenkelse av uskyldspresumsjonen i EMK artikkel 6 nr. 2 eller Grunnloven § 96 annet ledd.
- (19) Ankeutvalget finner det på denne bakgrunn klart at anken ikke kan føre frem. Ettersom det heller ikke kan ses at anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak eller at det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd for Høyesterett, nektes anken fremmet etter straffeprosessloven § 323 første ledd andre punktum.
- (20) Avgjørelsen er enstemmig.

S L U T N I N G

Anken nektes fremmet.

Borgar Høgetveit Berg
(sign.)

Bergljot Webster
(sign.)

Kine Steinsvik
(sign.)